

ŞƏNBƏ ÜÇÜN NƏZM

ürəyimi oxuyardın.
Və...
Lövhəyə iri hərflərlə yazardın:
H2O...

Bu gecə yuxum gəlmədi...
Yuxum gəlmir,
bari sən gəl...
Amma barmağında bəxtin saralır,
İndi ki payız deyil.

Ölçüləri kiçildilmiş xəritədə
şəhərlərimiz əllərindən
daha yaxındı mənə.
Dayan...
Baxım görüm döyən kimdi
ürəyim yaman döyünür.
Xoş gəlir
bu gələn
sənsizliyə oxşayır...
Sənə demişdim də...
Sənsizlik
“Sən” “Siz” olanda başlayır...

MƏN QÜTB SOYUĞUYAM

Məndən baş çıxara bilmir
Öz doğmaca anam belə...
Sənə də qərribə gəlir?
Nə təhər insanam belə...

Vurub öldürsən də buyam
Bir az atəş , bir az suyam
Bir az da qütb soyuğuyam
Şaxta,
Sazaq ,
Donam belə!

Dönüb sənə baxır hamı
Donub...
Sənə baxır hamı
Saçlarında buz salxımı
Nə qırılam ,sınam belə.

Şəklinə səndən yaxınam
Mən öz evimi yıxanam ...
Belə-belə işlər sonam
Get,
Yaxşı yol ,sonam
~...
Belə!

NƏ QƏDƏR, NECƏSƏN?

Səni sevməyin yanında
Yaşamaq heç nədi, heç nə!
Gərək səni sevəm,
Sevəm
Ürəyi şüşə qabda yox
Elə səndə olan divəm.

Adın da mürəkkəbdı,
adın dilimə dəyməz.
Özün demişdin axı,
Adam bəxtindən qaçıb
Gülləyə gələnə dəyməz.

Qırmızı şərab kimi
Ölümçül dodaqların,
içkiyə tövbəliyəm
mən yazıq yenə.
Səni qucaqlamaqdı
Kəbədə dövrəm.

əynində dodaqlarımın
qarışqa yerləşləri,
yer altında metro kimi
dərd altından barmaqlarımın
“stansiya” gedişləri...
hesablaya bildinmi,
bu gediş-gəlişləri?!

Sərhədləri itirilmiş
Məmləkətin küncündəyəm.
Daha bu kağız ölkədə
Kiməm ki, kimdən inciyəm.

Sağımda sən,
Solumda sən.
De, nə qədərsən,
Necəsən?!
Bəlkə o qədər sənlərdən
Birin mənimçün keçəsən?

SAĞ QALAN VARMIDI?...

Əsgər sinəsi axtarır
isinməyə
fevral şaxtasından
üşüyən güllə.

Hər əsgər tabutu
bir ağ gəlinliklə köçər...
Əsgər deyil,
sevən qızın arzularını
götürüb gedər
hər atılan güllə.

Soba yanında
gecə yarısı bir qız
məktub yazır səngərə.
Anasının yarıyuxulu
“qızım, yatmamısan?”
sualına diksinib
“üşüyürəm, ana,
odun atıram sobaya” ...

Daha
gecələri oyaq qalmağa,
soba yanında
məktub yazmağa,
yalandan üşüməyə
sobaya odun atmağa
ehtiyac yoxdu...
Tağım komandirinin
səngərdən qıvrıla-qıvrıla
boğuş səsi gəlir:
kimsə sağdı?!

BAŞ DAŞLARI UTANDIRDI MƏNİ

Şəhid məzarlarını
mərmərə бүkdük,
daş qoyduq başlarına
qalxa bilməsinlər
üzümüzə түpürməyə.

Bu yaşına görə
şəhidlər xiyabanında
18 yaşlı
baş daşları
utandırdı məni.

məndən kiçikdi hələ
məndən öncə doğulanlar
əmi deyib
üstümə qacır başdaşları
bir əsgərin ölüm günü
başdaşının doğum günüymüş.

can qoydular
nə düşdü paylarına
sağ qalanlar
daşladılar
torpağının başını.

Şəhid məzarlarını
mərmərə бүkdük,
daş qoyduq başlarına
qalxa bilməsinlər
üzümüzə түpürməyə.

“EŞQ AYƏLƏRİ”

Baxışların məni istədiyi
operaya çevirən dirijor,
əlim sinəmdə
himn oxumaq kimidi
Səni səsləmək.

Hər sevirəm kəlmən
“Oxu”,
“Eşqin adıyla oxu” kimi
səslənər qulağımda.
Hər gecə dodaqlarıma qoyduğun
sevgi vəhyələrinin
mən sorğu-sualsız Nəbisi.

Susayarsan gecəyarı,
durub şəklinə baxarsan.
Kəbə divarıtək
üzümü sürtərəm-yanağın
mənim tövbə yerim.

Sevmək -
samovara atılan odun parçasıtək
ürəyimin son çırpıntıları.
Səadət - hər səhər
sevdiyinin gözlərində doğulmaqdı.

Mən “Big Bang” dən doğulmuş
ışığına ac qalaktika,
qollarım planet
sən Günəşə dolanır.

Sən olmayanda
əllərimi unuduram,
ayaqlarım məndən xəbərsiz
həyatınızda ayaq izlərini sıgallayır.

Adam ürəkdən yox,
çiynlərdən və dizlərdən sevir
bütün varlığını başını qoymağa.

Ən çox sevdiyin sözə çevrilər
körpə şıltaqlığıyla dediyi
dəli kəlməsi.
Baxışların qəlbimdə imza yeri,
səni sevmək möbiüs lentidirsəndən
sənə qaçıram.

Daha saatlar da geri çəkilmir,
bir saat artıq qalasan.
İndi daha çox anlayırsan
Şekspirin obrazlarını.

Başını çıxarıb pəncərədən
qışqırmaq istəyirsən:
Oxuma torağay, oxuma.
inanma
ağızından çıxan kəlmələrə,-
Qadının dili ağzında yox,
gözlərindədi.

Tellərində maqnit qasırgəsi,
barmaqlarım istiqamətini itirmiş
kompas əqrəbidir indi.

Sənsiz yayın ortasında
dişlərim kilsə zəngi.
İki min il sonra
sənsizliyin çarmıxında
yerə enən İsayam...

Sən azadsan! (Savaş qazisinin dilindən)

Saçımda anamın xınası,
yolların ayaqlarımçün duası,
gözlərimdə hələ bizim olmayan
uzaqlıq deyir:

Sən azadsan!
Sən azadsan!

Ayaqlarım cığırlara yalvarır;
Qarabağ.
biz sənin övladınıq,
ilk dəfə gördüyün övladlar.
Uzaq tut ayaqlarımızdan
bətnində gizlətdiyin minaları.

Füzuli, Cəbrayıl, Hadrut cəbhəsi...
Burda ulduzlarla deyil,
hər minamıyot mərmisiylə sayırıq
yarım qalan ümidləri,
anaların göz yaşını,
bir döyüşçü sevgilisinin
bətnində ölən arzusunu.

Günlərdir danışmırıq.
bilirəm, narahatsan, ana.
bəlkə gecələri ağlayıb,
şəklimlə ovunursan, ana,
səni Füzulidən eşidirəm, ana,

səni Cəbrayıldan görürəm, ana,
sənə Şuşadan əl yelləyirəm, ana.

Formamda şəhid qardaşlarımın qanı,
gözlərimdə 44 gecənin yuxusuzlu-
ğu,
bir az həyəcan, bir az da
sevinc tərinə qarışan geyimim.
Qarabağ torpağıyla, palçığıyla
büsbütün vətənləşən bədəniniz
və
bizi gözləyən Azərbaycan
meydanlarda, ürəklərdə, gözləriylə
hayqırır;
Sən azadsan!
Sən azadsan!